

Kršćanin ima samo jednu haljinu

Ljeto je u punom zamahu. Dok čitamo ovo razmišljanje možda smo već na godišnjem odmoru, možda se tek na njega spremamo ili pak ništa od toga jer prolazimo kroz dramu nezaposlenosti ili nemogućnosti odlaska na godišnji odmor. U svakom slučaju ne postoji čovjek koji ne zaslužuje da malo stane i odahne, da se odmori i promjeni zrak. Odmor nije neki izvanjski dodatak u čovjekovom životu, poput neke dodatne opreme u automobilu koji kupujemo, već njegov sastavni dio. Gospodin je u čovjeku stvorio mehanizme odmora koji su duboko zasađeni u njegovoj naravi i koje treba poštivati. Odmor je na koncu, poput svega u našem životu, svrhovit. Da, odmor nije sam sebi svrha kako nam se može pričiniti gledajući prizore raspuštenih ljetnih zabava, već postoji kako bi čovjeku povratio duhovnu, mentalnu i tjelesnu svježinu koja mu je nužno potrebna da nastavi sa životnim obavezama i iskušenjima, da nastavi sa poslanjem koje je od Boga primio.

Današnje Evanđelje govori upravo u poslanju. Slušamo Riječ koja nam govori da Isus „*dozva dvanaestoricu te ih poče slati dva po dva*“

. Zanimljivo je kako nas Gospodin poziva da promišljamo o poslanju, o dinamici i aktivnosti navještaja i apostolata, baš u vrijeme kada nam je prirodnije naći neko mjesto u hladovini i jednostavno odmarati ne misleći na ništa. Što nam Bog želi poručiti? Kršćanstvo nije vjera sjedenja, amorfno iščekivanje boljega, ulaženja u stanje duhovnog mira u new-age stilu i počinka u njemu. Iz iskustava susreta s osobom Isusa Krista nužno proizlazi poslanje na dijeljenje i širenje tog istog iskustva i budući da se radi o iskustvu koje mijenja život ne može postojati niti jedan trenutak našeg života koji nije zahvaćen tim poslanjem. Drugim riječima, svi smo mi na neki način ona dvojica iz Evanđelja koje Gospodin šalje. Kako ih šalje? Prije svega apostoli su poslani dva po dva. Što to znači? Iskustvo vjere iz kojeg onda proizlazi i navještaj Riječi ili apostolat nije nikada neko pojedinačno djelo, već djelo zajednice odnosno Crkve. Vjera se susreće, živi i širi u zajednici. Tako je od apostolskih vremena, tako će to biti uvijek.

Nadalje Isus daje svojim učenicima vlast nad nečistim dusima. O čemu se ovdje radi? Kako god uzmemo ovaj tekst, tumačeći ga u užem smislu riječi da su učenici poslani izgoniti zloduhe ili u širem smislu riječi da su pozvani boriti se protiv posljedica djelovanja tih istih zloduha na pojedinca i društvo, poruka je vrlo jasna. Isus šalje svoje učenike u borbu, a ne na neko putovanje u kojem se ne treba nikome zamjeriti i sa svima koje sretnemo učiniti fotografiju. Poslanje Crkve, svakog svećenika i vjernika, jest borba protiv nečistih duhova, protiv oca svih laži i svakog grijeha koji čovjeka i društvo vuče u propast. Mi nismo ovdje da se svima svidimo i da sa svakom osobom ispijamo bezukusnu kavu besmislenih razgovora, već smo pozvani na apostolat Kraljevstva nebeskog u kojem nema mjesta grijehu, opaćini, razvratu i neistini. Možda netko misli da sam pretjerao, ali nije tako. Sveti evanđelist Marko kaže da su učenici „otišavši

propovijedali obraćenje“ želeći nam dati do znanja da je njihovo propovijedanje bilo fokusirano na temu obraćenja.

Za ovo veliko djelo prve evangelizacije Gospodar žetve dao je neka uputstva kojih se apsolutno treba držati. „*I zapovjedi im da na put ne nose ništa osim štapa: ni kruha, ni torbe, ni novaca o pojasu, nego da nose samo sandale i da ne oblače dviju haljina.*“ (Mk 6,8)

Radikalan zahtjev koji treba razumijeti. Apostoli na put ne smiju nositi kruh, torbu i novac. Sva tri predmeta nalaze se na dohvat naših ruku i predstavljanju naše sigurnosti. Kruh kao hrana, torba kao mjesto pohranjivanja stvari koje pronalazimo ili kupujemo i novac kao simbol moći. Ništa od toga nije nužno za apostolat ili drugim riječima, djelo evangelizacije moguće je ostvariti i bez tih elemenata. Ono bez čega apostoli ne smiju krenuti na put su štap, sandale i jedna haljina. Zašto baš ove stvari? Sandale služe za hodanje i razna putovanja. Apostolu trebaju sandale jer on nužno treba ispuniti svoje poslanje odnosno navještati Radosnu vijest. Na tom putu mu treba štap da se na njega osloni ili da ga upotrijebi kao oružje zaštite. Djelo navještaja nije za mekušce i kukavice već sa sobom nosi umor i opasne situacije u kojima treba znati obraniti se ali i napasti. Isus zahtjeva da apostoli ne oblače dviju haljina. Što se ovdje skriva? Nekada se govorilo da odijelo čini čovjeka. Tako policajac nosi uniformu, liječnik svoju bijelu kutu, a redovnik habit. Kršćanin na svom krštenju dobiva novu bijelu haljinu, znak novog dostojanstva u Kristu. Kršćanin ima samo jednu haljinu. Onu krsnu, haljinu evanđeoske ljubavi i istine. Nju nikada ne može skinuti.

Molimo Oca nebeskog, koji nam je na dan krštenja dao novu haljinu uronivši nas u život i smrt svoga ljubljnoga Sina Isusa Krista, da nikada ne odložimo svoju haljinu već da je neokaljanu donesemo u Kraljevstvo nebesko.

vlč. Borna Puškarić
15.07.2012.